

2006-2007

Creaties

Bl!ndman . Quatuor Danel
vrijdag 24 november 2006

Creaties . Seizoen 2006-2007

DoelenEnsemble . Orkest de Volharding olv. Jussi Jaatinen
vrijdag 22 september 2006

I Solisti del Vento . Bart Moeyaert
vrijdag 10 november 2006

Bl!ndman . Quatuor Danel
vrijdag 24 november 2006

Champ d'Action olv. Jaan Bossier
zaterdag 2 december 2006

Spectra Ensemble olv. Filip Rathé
donderdag 18 januari 2007

Spiegel Strijkkwartet . Liu Fang
donderdag 8 februari 2007

Champ d'Action en Studenten Conservatorium Antwerpen
olv. Vinko Globokar
donderdag 10 mei 2007

deFilharmonie . Collegium Vocale Gent
Choeur Symphonique de Namur olv. Philippe Herreweghe
vrijdag 8 juni 2007 . Kathedraal Antwerpen

begin concert **20.00 uur**
er is **geen pauze**
einde **omstreeks 21.35 uur**

de reeks Creaties wordt gesteund door
SORODHA / Société Royale d'Harmonie

inleiding **Yves Knockaert . 19.15 uur . Foyer**
teksten programmaboekje **Yves Knockaert**
coördinatie programmaboekje **deSingel**

Gelieve uw GSM uit te schakelen!

Cd's
Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door
't KLAverVIER, Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70
www.tklavervier.be

Foyer deSingel
enkel open bij avondvoorstellingen in Rode en/of Blauwe Zaal
open vanaf 18.40 uur
kleine **koude of warme** gerechten te bestellen vóór 19.20 uur
broodjes tot net vóór aanvang van de voorstellingen en tijdens
pauzes

Hotel Corinthia (Desguinlei 94, achterzijde torengedouw ING)
• Restaurant HUGO's at Corinthia
open van 18.30 tot 22.30 uur
• Gozo-bar
open van 10 uur tot 1 uur, uitgebreide snacks tot 23 uur
deSingelaanbod: tweede drankje gratis bij afgifte van uw
toegangsticket van deSingel voor diezelfde dag

Blindman

Koen Maas sopraansax . **Eric Sleichim** altsax . **Piet Rebel** tenorsax
Raf Minten baritonsax

Quatuor Danel

Marc Danel, Gilles Millet viool . **Vlad Bogdanas** altviool
Guy Danel cello

Helmut Oehring (°1961)

Stille.Macht! 10'
arrangement voor Blindman door E. Sleichim

Marie B. 20'
voor strijkkwartet en video

Foxfire Zwei 15'
versie voor baritonsaxofoon

Sexton A 13'
versie voor cello

LOVE in, Doppelquartett mit Henry 20'
voor strijk- en saxofoonkwartet (wereldcreatie, opdrachtwerk deSingel)
(Locked) I
(Passion) II

Eric Sleichim (°1958)

Gestimmtzeit 15'
voor strijk- en saxofoonkwartet, fluisterstemmen
& elektronica

Het ongehoorde 1

De muziek van de Berlijnse componist **Helmut Oehring** (*1961) werd korte tijd geleden nog beschreven in termen van Heavy-Metal, omdat zij de luisteraar durft aanvallen met een onverdraaglijke luidheid die zelfs lichamelijk voelbaar is door de heftigheid van de trillingen. Oehring is in Oost-Berlijn uit dove ouders geboren. Hij groeide op met gebarentaal en leerde pas als vierjarige spreken in een gastfamilie. Plots hoorde hij tot zijn eigen verbazing dat er mensen waren die konden praten. Een autobiografische verklaring voor zijn 'luide' muziek? Moet het verwondering wekken dat hij zegt zijn meest complexe ideeën nog steeds in gebarentaal te denken en dat hij geobsedeerd is door het omzetten van de gebarentaal in muziek?

"Gebarentaal is uniek door haar grammatica in de ruimte. Deze zeer complexe grammatica wil ik in schrift brengen in een eerste fase, om dat in een tweede fase in klank om te zetten."

Oehring wil het niet-hoorbare hoorbaar maken. 'Silence moves' bijvoorbeeld is een ruimteperformance voor stemmen, instrumenten, video en live-electronics, een vermenging van concert, performance, film en hoorspel, van schrift, muziek en taal. Onderwerp is de veelgelaagdheid van de verbindingen van zien, horen, tonen en klinken, een veelgelaagdheid die oog en oor voor het verstaan nodig hebben. Zijn opera 'D'Amato System' werd bevolkt met enkele dove personages. Als metafoor voor de communicatieproblemen van doven, grijpt Oehring naar het systeem van Cus D'Amato, de eerste trainer van de bokser Mike Tyson, die een systeem van lichaamsreacties ontworpen had, die de tegenspeler telkens moesten verschalken zodat zijn verdediging verloren ging, de 'schijnbeweging' als meta-gebarentaal.

Oehring had geen contact met klassieke muziek tijdens zijn jeugd, "noch met levende, en ook heel weinig met dode componisten". Hij deed niets anders dan improviseren op gitaar. Hij luisterde naar rock en jazz, en later naar barok en classicisme en pas veel later naar hedendaagse muziek. Hij is op z'n eentje beginnen componeren: hij heeft 'plots' een strijkkwartet geschreven, nadat hij Bartóks strijkkwartetten op de televisie meegemaakt had. Hij schreef 's nachts en werkte overdag als

tuinier op een kerkhof. En dan is alles losgebarsten, in 1988, succes. Sindsdien is hij op alle gespecialiseerde festivals en in concertzalen een graag geziene gast. Mooie sprookjes bestaan nog altijd.

Stille.Macht!

'Stille.Macht!' is gebaseerd op het orkestwerk 'Cruisen' dat Oehring componeerde in 1999. 'Cruisen' is een Amerikaanse term voor hoe een psychopaat de tijd tussen twee moorddaden doorbrengt. In de Verenigde Staten rijden 'serial killers', voor ze opnieuw toeslaan, vaak duizenden kilometers over de 'highways'.

In het orkestwerk heeft Oehring met 10 violoncelli, 6 contrabassen en 4 trombones gekozen voor lage tot extreem lage klanken. In de bewerking voor saxofoonkwartet keert dit 'laag' terug in de bezetting met drie baritonsaxofoons.

Marie B.

Tekst van Helmut Oehring:

"... Omdat een achtjarig Brits schoolmeisje overdreven door haar medeleerlingen gepest werd, verhing ze zich aan een koord. Volgens een krantenartikel in 'The Independent' van dinsdag heeft de politie geen aanwijzingen voor een misdaad gevonden. Het meisje, geïdentificeerd als Marie Bentham, werd steeds vaker door haar schoolkameraden gepest en weigerde maandag na het kerstverlof naar school te gaan. Londen, 5 januari 1999 (dpa, AFP)"

Foxfire Zwei

Als toelichting bij deze compositie citeert Helmut Oehring Stephen Trombley, 'Die Exekutionsmaschine - Die Todesstrafe in den USA. Gruppenbild mit Mörder'. (The Execution Protocol: Inside America's Capital Punishment Industry)

"Als Fred Leuchter de geschiedenis zou ingaan, zou het zeker zijn als de uitvinder van de injectiemachine, die op vandaag in vijf Amerikaanse staten voor executies gebruikt wordt. Hij ontwierp het apparaat nadat New Jersey een wet stemde, die toeliet dat de elektrische stoel vervangen zou worden door een

Helmut Oehring © Astrid Ackermann

dodelijke injectie. Deze injectie werd voor het eerst gebruikt als George 'Tiny' Mercer geëxecuteerd werd op 6 januari 1989 in Missouri. Net zoals de elektrocutie uitgevonden werd als een moderne en 'menselijke' vervanging van de verhänging, presenteerde de dodelijke injectie zich op haar beurt als de 'humane' executiemethode van de late twintigste eeuw. De populariteit van de injectie is niet toe te schrijven aan het feit dat het beter werkt dan alle andere executiemethodes, omdat, alles in acht genomen, geen van die andere niet in staat is de veroordeelde te doden. Het is populair geworden omdat het op de eerste plaats een medische methode is. Het laat een meer 'wetenschappelijke' indruk na dan de dood met de kogel, verhänging, vergassing of de elektrische stoel. De injectie wordt uitgevoerd met een spuit, een medicijn die enkel op voorschrift verkrijgbaar is, een elastiek, medische assistenten, fysici en een executieprotocol, dat voorschrijft dat de veroordeelde eerst een kalmeringsmiddel krijgt. De dodelijke injectie brengt geen zichtbare schade aan aan het lichaam van de veroordeelde. Het idee is dat hij 'eenvoudigweg inslaapt'."

"'God zegene je.' Verlaat de kamer. Gaat naar achter. Dat is hoe zij het doen. En dan zeggen ze: 'Start maar.' Dat betekent dat de machine opgewarmd wordt of zoiets. En dan, een minuut later, zeggen ze: 'Foxfire one'. Ze duwen op een knop. Je kan de patiënt zien - ik kan de patiënt niet zien omdat ik achter een scherm sta, terwijl ik naar het ECG kijk. De eerste oplossing, sodium penthonal, wordt ingespoten bij de veroordeelden. Ze zijn wakker en vallen dan in slaap.

Na een minuut zegt de executiecoördinator: 'Foxfire two!', wat eigenlijk niet echt nodig is, omdat de machine haar deel van het werk doet. De Pavulon of Pancuromin bromide wordt ingespoten en stopt de ademhalingspijpen. Het verlamt de longen en vertraagt het ademhalingscentrum. Ze zien de patiënt zijn laatste adem uitblazen. ... Na een minuut: 'Foxfire three!', waaraan potassium chloride toegevoegd wordt. Het drievoud van de dodelijke dosis. Dan verandert de ECG ook, van normale golven naar een vlak hartritme, dan een rechte lijn. En dan staat het hart op nul. Dan is het mijn taak om als medisch assistent te zeggen: 'Nummer acht!' ... waarna de

executiecoördinator zegt: 'Schaakmat!'"
(Gevangenisdokter Cayabyab)

Sexton A

Tekst van Helmut Oehring:

"...dit onophoudelijke spel van transformatie voert dan toch na herhaalde mislukte pogingen tot (...) ... in oktober 1974.

Nadat zij twee glazen wodka gedronken heeft, neemt zij een derde glas wodka in de hand en, met de pelsjas van haar moeder gekleed, waardoor de (...) zou aanvoelen zoals het inslapen in erg vertrouwde armen, zet zij zich in de gesloten garage op de bestuurdersplaats van haar rode Cougar, laat de motor draaien en zet de radio aan." (H.Oe.)

*"Het probleem is,
dat ik mijn gebaren liet bevriezen.
Het probleem was niet
De keuken of de tulpen,
Maar het zat in mijn hoofd,
Mijn hoofd!"*

Anne Sexton

Anne Sexton, geboren in 1928 in Newton, Massachusetts, leefde naar het klassieke cliché van de middenklas-huisvrouw, tot zij op achttwentigjarige leeftijd na een psychotische schok op aanraden van haar therapeut begon met het schrijven van poëzie. Tijdens de volgende vijftien jaar werd zij een van de meest vooraanstaande vertegenwoordigsters van de 'confessional poets'. Zij kreeg waardevolle literatuurprijzen, waaronder de Pulitzerprijs. Zij pleegde zelfmoord op 4 oktober 1974.

Love in, Doppelquartett mit Henry

Wereldcreatie, bestelling van deSingel.

Opgedragen aan het Danel Kwartet en B!ndman.

Het ongehoorde 2

Een manier om **Eric Sleichim (*1958)** te leren kennen is het nagaan van de figuren die hem in zijn muzikale loopbaan geïnspireerd hebben. Het is een tocht doorheen het 'ongehoorde', langs kunstenaars die niet in het rijtje liepen en schandaal schopten.

De tocht begint bij Marcel Duchamp. De naam van het saxofoonkwartet waarmee Sleichim sinds 1988 werkt is 'B!ndman', een wat eigenaardig geschreven 'Blindman'. 'The Blind Man' was de naam van het tijdschrift dat Duchamp in New York in 1917 oprichtte. Meteen is de toon gezet: Sleichim zoekt het ongewone op, meer nog het dwarse, tot in de controverse. Op zoek, zoals het dadaïstische idee van Duchamp om een blinde gids bezoekers in een kunsttentoonstelling te laten rondleiden.

Nog in de plastische kunst was Sleichim vrij snel bezig met de figuur Joseph Beuys. Beuys werd zelf onderdeel van zijn kunstwerken: hij woonde in zijn installaties tijdens tentoonstellingen of in een museum. Voor Sleichim is dat niet anders, enerzijds omdat hij de eerste uitvoerder is van zijn eigen muziek en anderzijds omdat de fysieke aanwezigheid en het fysieke contact met het instrument voor hem ook een essentieel gegeven van de muziek is. 'Five movements for Beuys' betekende meteen de eerste publieke voorstelling van het B!ndmankwartet en was geïnspireerd door Beuys' performance 'Wie man dem toten Hasen die Bilder erklärt'.

Een volgende figuur is Buster Keaton. Niet blind maar stom of stil waren de vroege films waarop Sleichim in de jaren 1990 meer dan eens muziek maakte. Ook hier koos hij niet voor het meest voor de hand liggende en de directe humor van vele stille films, maar voor de wat treurige figuur van Buster Keaton, die humoristisch was ondanks zichzelf en helaas buiten zijn eigen wil om steeds weer in absurdistische situaties terecht kwam, zoals in 'Steamboat Bill Jr.'

Voor de video-installatie 'The Angel of Death' van Jan Fabre schreef Eric Sleichim in 2003 de muziek. Onderwerp was weer

Eric Sleichim © Guy Kokken

een omstreden kunstenaar: Andy Warhol. Het accent lag vooral op de homoseksuele geaardheid van Warhol vanuit de vraagstelling man versus vrouw versus hermafrodit. In Sleichims muziektheaterproductie 'Men in tribulation', waarvoor Fabre de tekst schreef, komt diezelfde thematiek terug, dit keer gebaseerd op de theatertheorieën en -ervaringen van Antonin Artaud: het mannelijke versus het vrouwelijke versus het neutrale of onzijdige. Sleichim benadrukt het subversieve in het karakter van Artaud, die er uiteindelijk naar streefde om zelf 'geslachtloos' te worden. Sterk contrasterend is in Artaud ook de gefascineerdheid voor de Balinese theaterwereld te vinden, het eerste abstract theater met alleen symbolen en vaste codes dat hij ooit zag en ook weer sterk contrasterend is met zijn ideeën over het 'Théâtre de la cruauté', waarin rauwheid (cru) en wreedheid (cruel) staan voor directheid en expressieve overdrijving in de uitdrukking. Emoties mogen niet meer gespeeld worden, maar moeten 'echt' zijn op het podium. Ook Eric Sleichim is geobsedeerd door deze gedachte: hoe het mogelijk is om over het stadium van het uitbeelden van emoties heen te komen tot het daadwerkelijk neerzetten van een emotionaliteit op het podium, met zijn muziek. Hoe het verder mogelijk is om de luisteraar aan te grijpen, vast te grijpen, bijna geweld aan te doen vanuit die echte fysieke en psychische stellingname (ipv. voorstelling) op het podium. Hoe het nodig is om daarvoor de ruimte rondom het publiek te veroveren en met het artistieke gegeven tussen de luisteraars door te drummen en te duwen. Dat kan door de opstelling van luidsprekers tussen en rond het publiek, door gestuurde klankbeweging in de ruimte, door het verspreiden van de musici onder het publiek, wat Sleichim in zijn stuk 'Gestimmtseit' verder uitgewerkt heeft.

Met 'Gestimmtseit' uit 2004 blijft Sleichim zijn thematiek trouw. In dezelfde lijn als Warhol ligt de confrontatie met Pier Paolo Pasolini, homoseksueel, subversief en meer dan eens schokkend in zijn films.

Gestimmtseit

'Gestimmtseit' gaat uit van een vroeg gedicht van Pier Paolo Pasolini (uit de bundel 'L'usignolo della chiesa cattolica')

met poëzie uit de jaren 1943-49). Pasolini werd in het communistische bolwerk Bologna geboren, noemde zichzelf 'katholieke marxist', was een groot provocateur en werd in 1975 vermoord. Hij is vooral bekend door zijn films, maar hij schreef ook essays en publiceerde regelmatig poëzie. Hij brak in de jaren 1950 door als schrijver met 'Ragazzi di vita' en 'Una vita violenta'. De auteur Alberto Moravia noemde hem de belangrijkste Italiaanse dichter van eind vorige eeuw. Pasolini speelt in zijn gedichten voortdurend met de dubbele betekenis van Italiaanse woorden. 'Motta' betekent bijvoorbeeld klei, maar kan ook modder of stroop betekenen. 'Gestimmt' is overigens een woord dat niet bestaat, behalve dan in het gedicht van Pasolini (en op de websites van het B!ndman Kwartet en het Mondriaan Kwartet). Het gaat om een schrijffout van Pasolini, die waarschijnlijk "Gestimmtheit" bedoelde, maar een niet-bestaand woord geschreven heeft. Weer iets met een dubbele betekenis, iets dat ook buiten de orde van het bestaande ligt, dat bovendien met een gevoelswereld te maken heeft, met een onbekende toestand doordat het onbestaande is.

In het door Sleichim gebruikte gedicht schetst Pasolini zichzelf, in afzondering op zijn kamer, in de periode van ontluikende besef van zijn homoseksualiteit. Hij is naakt en kijkt narcistisch naar zijn evenbeeld in de spiegel. Sleichim: "Het gedicht omschrijft een gevoel van volledig opgesloten zitten. De muziek is een reconstructie daarvan. Als luisteraar zit je opgesloten in die kamer. Tegelijkertijd is het publiek ook voyeur."

De rand van het podium staat voor 'de spiegel'. Op het podium staan vier schrijftafels. De strijkers van het Mondriaan Kwartet komen in het donker op. Ze vinden letterlijk 'moeilijk' hun weg, zoekend naar hun eigen tafel. Met microfoons integreert Sleichim zowel de voetstappen als de tafels in zijn compositie. Schuifel- en stommelgeluiden vormen de ouverture ervan. Eenmaal op de tafels aangeland, bespelen de strijkers hun instrumenten en spreken ze woorden uit het gedicht. De strijkersklanken worden elektronisch versterkt en gemanipuleerd.

Pasolini heeft het onder meer over de 'perverse gloed' van zijn land. In de muziek is er een koppeling met die uitspraak middels een elektrisch 'environment', een omgeving van elektronische klanken die deels synthetisch zijn en deels bestaan uit wat Sleichim noemt, 'geperverteerde' klanken van het Mondriaan Kwartet, die vooraf zijn ingespeeld. Maar waar zijn de vier saxofoons gebleven?

"In de zaal voel en hoor je de aanwezigheid van de B!ndmannen wel, alleen zie je ze niet. Ze produceren heel kleine klankjes, die moeilijk te situeren zijn en ook lastig te onderscheiden van de elektronische klanken die door de ruimte zweven. Hese kreten zijn het, ontstaan door met de kleppen dicht op saxofoons te blazen die volledig zijn dichtgestopt met voden." Het klankresultaat noemt Sleichim een volledig 'gemoffelde' klank. Op een gegeven moment gaan er vingers van de kleppen. "Dan hoor je beter dat de klank echt uit saxofoons komt."

De elektronische klankomgeving neemt het tenslotte helemaal van de spelers over. Als luisteraar kom je als het ware in de bioscoop terecht.

Sleichim: "Maar het is wel een donkere bioscoop."

Pasolini was ook dichter en de gebruikte tekst toont een jongeman die zichzelf in de spiegel bekijkt en probeert in het reine te komen met zijn ontluikende (homo-)seksualiteit. Het publiek wil hij niet enkel als een voyeur laten meekijken in de spiegel van de jonge Pasolini, maar ook opsluiten in de kamer samen met de jongeling. De leden van het strijkkwartet zoeken tastend in de volkomen duisternis naar hun plaats op het podium of in de kamer. De vier saxofonisten hebben plaats genomen tussen het publiek. Tenslotte komen de klanken uit alle richtingen, onvoorspelbaar en onbepaalbaar en elektronisch onherkenbaar vervormd, wat Sleichim voor de gelegenheid "geperverteerde klanken" noemt. In 'Intra-Muros', zijn nieuwe muziektheaterproductie in samenwerking met Transparant, zal Sleichim de figuur Pasolini nog intenser verkennen.

Bl!ndman

Koen Maas sopraansax, **Eric Sleichim** altsax, **Piet Rebel** tenorsax, **Raf Minten** baritonsax

Eric Sleichim startte in 1988 met het saxofoonkwartet Bl!ndman. Bl!ndmans internationale faam is het resultaat van de pluridisciplinaire aanpak van het ensemble. Bl!ndman krijgt opdrachten zowel uit de dans- als theaterwereld en werkt samen met artiesten en ensembles als Jan Fabre, Ictus Ensemble, Heiner Goebbels, Terry Riley, Gerry Hemmingway, Anne Teresa De Keersmaeker, Guy Cassiers, Josse De Pauw, Paul Van Nevel, Collegium Vocale, Peter Verhelst, Steve Lacy, ... Bl!ndman werkt met verschillende ensembles projecten uit die de saxofoon confronteren met een divers instrumentarium. Zo was Bl!ndman in 2004 en 2005 te zien samen met het Nederlandse Mondriaanstrikkwartet, het jonge ensemble Duo XXI (en won daarmee de prestigieuze KBC-muziekprijs), het kamerorkest Ensemble Musiques Nouvelles en het koor Goeyvaerts Consort. In 2006 staan allianties met Collegium Vocale en met Quatuor Danel centraal. In 2000 verscheen op het label Universal Music de cd 'Bl!ndman plays Bach' met een eigenzinnige lezing van Bachs 'Koraalpartita's'. Daarop volgde een trilogie rond vroege polyfonie op saxofoon, wat resulteerde in een samenwerking met het Huelgas Ensemble onder leiding van Paul Van Nevel. In 2003 verscheen het eerste luik van deze trilogie: 'Multiple Voice', een gedurfde visie op het vroege polyfone oeuvre door elektronische vermenigvuldiging van de saxofoons. Deze opname won meteen de Klara Muziekprijs 2003. In 2004 werd de cd 'Maximal Bl!ndman' uitgebracht, een opname met saxen, percussie, piano's en cello, die het legendarische repertoire van Maximalist! opnieuw tot leven brengt. In 2006 zag de cd 'Mozart Machine' het licht. Hierin rijgt Bl!ndman vocale canons en instrumentale fuga's aan elkaar. De samensmelting van kristalheldere vrouwenstemmen met de bronzen klank van saxofoons opent alweer een nieuwe dimensie in het klankspectrum van het ensemble. Bl!ndman is huisensemble in het Kaaitheater/Brussel, artiest in residentie in deSingel/Antwerpen en Friend in Music 06-07 in het Concertgebouw Brugge. Het ensemble geniet de steun van de Administratie voor de Kunsten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en van de Vlaamse Gemeenschapscommissie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Quatuor Danel

Marc Danel, **Gilles Millet** viool . **Vlad Bogdanas** altviool . **Guy Danel** cello

Steeds met dezelfde overtuiging volgt het Quatuor Danel, laureaat van meerdere internationale muziekwedstrijden, de krachtlijnen die hen hebben aangezet tot oprichting van het strikkwartet: het voortdurend vernieuwde werk van het repertoire van Haydn tot de hedendaagse componisten. Met meer dan tachtig concerten per jaar werpt het Quatuor Danel zich op als een gevestigde formatie binnen de internationale muziekcène, door zijn aanwezigheid in de erkende zalen en op steeds frequentere tournees. Zo is het kwartet een vaste gast bij de 'Musiktage Römerbad' in Badeweyer, op het Kuhmo Chamber Music Festival en in de Sapporo Concert Hall in Japan. De samenwerking met belangrijke componisten van onze tijd zoals Dusapin, Herve, Lachenmann, Rihm, Volans, ea. geeft een bijzonder zin aan het werk op lange termijn met jonge componisten waarvan het Quatuor Danel het talent heeft erkend: Bacri, Bosse, Brewaey, Cassol, De Clerck, Defoort, d'Haene, Mantovani, Mernier, Nelissen, Swinnen, Zhang etc. Onder de opnamen die verschenen zijn, vermelden we de integrale strikkwartetten van Sjostakovitsj op het label Fuga Libera en de integrale strikkwartetten van Saygun op het label CPO. Daarnaast heeft het Quatuor Danel ook aandacht voor het coachen van amateur-musici, voor het geven van concerten in landelijke gebieden en voor uitwisselingen met kunstenaars van andere disciplines. Het Quatuor Danel werd verkozen om het befaamde Lindsay Quartet op te volgen aan de Universiteit van Manchester. Hier voegt het kwartet zich bij een groep onderzoekers waaronder de componisten John Casken en de musicologen Bary Cooper, David Fallows en David Fanning. Het Quatuor Danel wordt sinds 1998 erkend en ondersteund door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, het Ministère de la Communauté Française de Belgique en de Association Française d'Action Artistique.

Volgend concert in de reeks Creaties:

Champ d'Action olv. Jaan Bossier

Serge Verstockt

'Voder' voor 13 musici en elektronica (Belgische creatie)

Jonathan Harvey

'Soleil Noir' voor 9 musici en elektronica

Luc Brewaeys

'Painted Pyramids' voor 6 musici en elektronica
(wereldcreatie)

Peter Swinnen

'Hodechtri' voor 6 musici en elektronica (Belgische creatie)

za 2 dec 2006 . 20 uur . Blauwe Zaal

inleiding Maarten Beirens . 19.15 uur . Foyer

€ 15 (-25/65+ € 10 / -19 jaar € 8)

www.desingel.be . T +32 (0)3 248 28 28

Desguinlei 25 . B-2018 Antwerpen

www.desingel.be

ABONNEMENTEN

TICKETS

tickets | hoofdingang

Desguinlei 25 . B-2018 Antwerpen

www.desingel.be . tickets@desingel.be

T +32 (0)3 248 28 28 . F +32 (0)3 248 28 00

openingsuren: ma-vr 10-19 uur . za 16-19 uur

administratie v.z.w

Jan Van Rijswijcklaan 155 . B-2018 Antwerpen

T +32 (0)3 244 19 20 . F +32 (0)3 244 19 59

info@desingel.be

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap
en geniet de steun van

(see more | de more |)

